

prof. zw. Benedykt Konowalski
Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie
Wydział Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki
Dyrygentura Symfoniczno-Operowa
Tel.:

Recenzja

**pracy doktorskiej pana Chanho Ahn
pod tytułem „The orchestra conductor’s role in the
performance of XXI century works of Szymon Kawalla”
oraz Koncertu Symfonicznego pod dyrekcją Chanho Ahn,
w dziedzinie sztuk muzycznych,
w dyscyplinie artystycznej – dyrygentura**

Na podstawie Decyzji Rady Dyscypliny Artystycznej Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina z dnia 13.01.2020 roku, **(podstawa prawna – art.18 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki Dz. U. z 2017 poz.1789)**, została mi powierzona funkcja recenzenta w przewodzie doktorskim pana Chanho Ahn w dyscyplinie artystycznej: dyrygentura. W wyżej wymienionym postępowaniu przedstawiam moją recenzję dzieła artystycznego oraz dysertacji doktorskiej pana Chanho Ahn.

Po zapoznaniu się z pracą doktorską Chanho Ahn, zdobywającego doświadczenie oraz szlify artystyczne i naukowe kolejno w: Azji (m.in.: w Kyungpook oraz w Daegu w Korei Południowej), w Ameryce Północnej (Nowym York) a ostatnio w Europie (Hiszpania, Polska) pozwalam sobie zauważyć, że to dojrzały artysta, który z naukową precyzją, a jednocześnie z wrodzoną lekkością (co wnoszę z lektury jego cv) z powodzeniem pokonuje niełatwe bariery granic kulturowych za sprawą fenomenu, jakim jest jego niekwestionowana pasja i talent do muzyki i dyrygentury.

Łatwość Chanho Ahn-dyrygenta, z jaką uzyskuje zamierzone efekty interakcji z orkiestrą i solistami wzmacnia niewątpliwie jego gruntowne wykształcenie poparte licznymi zagranicznymi mistrzowskimi studiami jak i bogaty dorobek koncertowy oraz owocny (dwudziestoletni) staż współpracy z The University Wind Philharmony Orchestra i (od 2007 roku) współpraca z Catholic Daegu Archipelago Suseong Cathedrals Orchestra and Choir a także jego doświadczenie koncertowe w roli solisty – klarncisty oraz interesujący (trzyletni) epizod bycia szefem muzycznym i dyrygentem chóru gospel w Nowym Yorku. Aż wreszcie (w latach 2018-20) odbył Studia Doktoranckie w zakresie dyrygentury symfoniczno-operowej w Polsce - na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie, pod pieczę wielce cenionego kompozytora, fenomenalnego skrzypka-wirtuoza i jednego z najwybitniejszych dyrygentów, pedagogów i propagatorów muzyki współczesnej ze szczególnym uwzględnieniem muzyki polskiej i azjatyckiej

– Prof. zw. dr hab. Szymona Kawalli.

Chanho Ahn pod opieką wyśmienitego polskiego profesora – umocnił i udoskonalił swój dyrygencki warsztat, rokując wielkie nadzieje, zważywszy na zdobytą przez niego rozległą wiedzę dotyczącą techniki i sztuki dyrygenckiej - popartej talentem i kulturą muzyczną, umiejętnością współpracy i organizacji pracy nad pełnymi wyzwaniami partyturami także tych najbardziej wymagających (bo często premierowych) najnowszych opusów dorobku kompozytorskiego XXI wieku a także niełatwymi do kierowania (ze względu chociażby na jakość indywidualności i talentów) zespołami artystów-muzyków, którzy grają w orkiestrach zarówno w bliskiej już mu Polsce, w Korei Południowej, w Hiszpanii czy w Stanach Zjednoczonych.

Do atutów Chanho Ahn należy także łatwość w nawiązywaniu powściągliwego na pierwszy rzut oka, ale błyskawicznego i twórczego kontaktu z orkiestrą i solistami.

Precyzja sztuki rzemiosła dyrygenta, rzetelne przygotowanie i opracowanie materiału nutowego, dogłębna analiza istoty i detali partytur połączona z intelektualną refleksją dotyczącą zamierzeń kompozytora w połączeniu z nienaganną elegancją ekspresji oraz dokładnością i sugestywnością gestu – zaowocowały znakomitymi kreacjami dwóch arcyciekawych opusów skomponowanych przez profesora Szymona Kawallę już w XXI wieku: *Tryptyku Koreańskiego* oraz *Lamento di Saint Andrea Kim* - zaprezentowanymi na dołączonej do omawianej tu przeze mnie pracy doktorskiej płycie DVD, będącej rejestracją nadzwyczaj udanego koncertu. Dyrygent – po trafnie przeprowadzonej w ocenianej przeze mnie dysertacji drobiazgowej analizie partytur - wy dobył na scenie z obydwu zróżnicowanych i jakże skomplikowanych w swych bogatych strukturach semantycznych i duchowych opusów Profesora Szymona Kawalli kwintesencje muzycznych współ-koincydencji, zamierzonych antagonizmów oraz po mistrzowsku zbudował naprzemienne i przenikające się koloryty nostalgii przeplatanej tajemnicą piękna i chwilami groźnej mistyki realnych, urzekających i tych mitycznych bytów i czasoprzestrzeni świątyń, południowokoreańskiego pejzażu , bogactwa kultury oraz unoszącego się nad bezkresem horyzontu muzyki chrześcijańskiego miłosierdzia, pozwolił na lśnienie przesłań duchowych utworów oraz na charyzmatyczne wręcz wydobywanie istoty archedźwieków przez zespół artystów-muzyków i parę wybitnych solistów malujących finezją tonu galaktykę *Tryptyku* i *Lamentu* za sprawą doskonale prowadzonych przez dyrygenta: skrzypiec i instrumentów perkusyjnych. Poza brawami publiczności, dowodem sukcesu Chanho Ahn jest widoczna satysfakcja z jaką utwory pod jego batutą wykonuje znakomity Festiwalowy Nonet Dęty Błaszany im. I. J. Paderewskiego oraz wybitni polscy artyści-wirtuozi tej miary, co charyzmatyczna Joanna Kawalla (skrzypce) czy perfekcyjny Leszek Lorent (instrumenty perkusyjne).

Chanho Ahn swą pracę doktorską przedstawia w dwóch częściach: w zarejestrowanym na płycie DVD – omówionym i ocenionym przeze mnie powyżej - nagraniu koncertu, który odbył się pod jego dyktando oraz z rozprawy doktorskiej zatytułowanej „**The orchestra conductor’s role in the performance of XXI century works of Szymon Kawalla**”

Praca napisana pod kierunkiem Prof.zw. dr hab. Szymona Kawalli liczy 221 stron.

WSTEP

Rozprawę doktorską inicjuje krótki **Wstęp**, w którym poza celnym określeniem motywów skłaniających do wyboru tematu pracy przedstawia główne założenia rozważań, Autor mierzy się z zagadnieniem współcześnie pojmowanej roli dyrygenta orkiestry w przygotowaniu i poprowadzeniu optymalnie doskonałego koncertu/wykonania 2 utworów kompozytora Szymona Kawalli, wybranych spośród licznych opusów XXI wieku kompozytora, wybitnego znawcy kultury muzycznej Azji -w szczególności kultury muzycznej Korei Południowej. Celem dogłębnej analizy Chahno Ahn zostały utwory, będące wynikiem podróży, badań i spotkań Profesora Kawalli z kulturą i duchowością Korei Południowej, w której często bywa jako ceniony artysta i pedagog tamtejszych wyższych uczelni myzycznych. Utworami tymi są: *Tryptyk koreański* złożony z 3 części oraz *Lamento di Saint Andrea Kim*.

Autor dysertacji w założeniach, początkowo, chce gruntownie przeanalizować funkcję oraz aparat środków i technik dyrygenta na przestrzeni wieków, by skondensować i wykorzystać podczas przygotowań do koncertu wiedzę o możliwościach warsztatu dyrygenta uzbrojonego w aleatoryczną nową metodę w XXI wieku.

Wie, że musi się zmierzyć z kreatywną muzyką XXI wieku, z dziełami wymagającymi i nowatorskimi współczesnego kompozytora.

Autor rozprawy dokładnie bada background wybranych utworów – ich konteksty geograficzne, kulturowe, historyczne i ideowe. W dalszej części podda analizie czysto muzycznej partytury w kontekście ukazania procesu optymalizacji przygotowań dyrygenta do gotowości oddania najwierniejszego z możliwych odzwierciedlenia idei współczesnego kompozytora na scenie z orkiestrą i solistami podczas koncertu. Przygotowania mają na celu wyeliminowanie uczucia „trudu” muzyków podczas prób. Autor dysertacji chce zbadać możliwość doprowadzenia własnego dyrygenckiego przygotowania do perfekcji minimalizującej ewentualne spięcia czy nieporozumienia podczas prób orkiestry i solistów. Autor zmierzy się także z trudnym problemem zbadania możliwości współczesnego dyrygenta, wynikających z obecnej kondycji i pozycji dyrygenta w świecie współczesnym.

INTRODUCTION

We **Wprowadzeniu** Chanho Ahn zaznacza, że podda analizie swoje zadanie jako dyrygenta. Jest nim próba stworzenia perfekcyjnego wykonania dzieł, będąca jednocześnie próbą stworzenia optymalnego komfortu orkiestrze i solistom. To próba zbadania umiejętności i możliwości dyrygenta, w budowaniu przeświadczenia muzyków, że nawet jeśli ciężko pracują - nie odczują tego. Celem dyrygenta staje się tu idea, by ciężka praca wydawała się muzykom łatwa dzięki perfekcyjnemu, drobiazgowemu, analitycznemu, wstępnemu przygotowaniu i opracowaniu partytur przez dyrygenta w zaciszu domu.

Autor zakłada tu, że przeanalizuje rolę dyrygenta w pracach z XXI wieku kompozytora Szymona Kawalli w kontekście kulturowym XXI wieku i jego różnorodności na podstawie 2 utworów: *Tryptyku koreańskiego* i *Lamento di Saint Andrea Kim*.

Autor uwypukla już na wstępie złożoność pierwszego z opracowywanych opusów - *Tryptyku koreańskiego*, który składa się z 3 różnorodnych tematów, nazwanych kolejno: Bulgapsa, Chunmachong i Dolharbang.

Drugim z analizowanych w niniejszej dysertacji opusów jest *Lamento di Saint Andrea Kim*. Autor dysertacji podkreśla, że jest to dzieło będące hołdem dla pierwszego południowokoreańskiego katolickiego księdza, który stał się pierwszym południowokoreańskim świętym. Zarówno On jak i Jego rodzina - aż Jej 4 generacje były prześladowane za walkę w obronie ideałów katolicyzmu.

CHAPTER I - HISTORY OF CONDUCTING

(str. 5-30)

W rozdziale I, składającym się z ośmiu podrozdziałów:

1. Conducting of Ancient time
2. Conducting of Middle age
3. Medieval and Renaissance conducting
4. Conducting of Baroque period
5. Conducting of Classic period
6. Conducting of Romantic period
7. Conducting of Late 19th century ~ 20th century
8. Conducting of 21th century

autor poddaje celnej obserwacji historyczne procesy powołujące do życia zawód dyrygenta (tu: także omawia rozwój i dynamikę zmian aparatu, jakim jest orkiestra) oraz analizuje ewolucję możliwości i technik oraz pozycji (w ujęciu socjologicznym) roli dyrygenta od starożytności do końca XX wieku, trafnie akcentując najważniejsze wydarzenia, daty i fakty, stanowiące swoiste cezury rozwoju rosnącej wraz z upływem czasu – początkowo skromnej roli pre-dyrygenta-instrumentalisty zarówno w społecznościach orkiestr, chórów jak i na scenach, gdzie dyrygent staje się idolem publiczności.

Chanho Ahn punktuje w sposób zwarty i czytelny ewolucję technik, jakimi dysponowali dyrygenci na przestrzeni dziejów, uwypuklając także rolę zmian w postrzeganiu zawodu dyrygenta jako wyłącznej domeny mężczyzn. Omawiając wiek XXI autor uwypuklił interesujące zjawisko, jakim jest rosnąca pozycja kobiet dyrygentów, które pojawiały się na przestrzeni XIX i XX wieku, ale dopiero na przełomie wieków XX i XXI stawały się dyrektorami tak potężnych instytucji jak np. Baltimore Symphony Orchestra w 2007 Marin Alsop, która jako pierwsza kobieta dokonała nagrań *Pierścienia Nibelunga* Richarda Wagnera. Autor dysertacji podkreśla, że np. w roku 2013 na Top liście 150 dyrygentów znalazło się 11 kobiet.

Chanho Ahn w części pracy poświęconej przełomowi wieków XIX i XX z powodzeniem punktuje owe kamienie milowe w ewolucji dyrygentury i pozycji dyrygenta, którymi stali się przywoływani kolejno słynni dyrygenci tej klasy, co: Toscanini, Fritz Reiner, George Szell, Leopold Stokowski, Richard Strauss. Autor dysertacji słusznie nie zapomina też o ogromnym wpływie na losy dyrygentury genialnego kompozytora Gustava Mahlera (1860-1911), Artura Rodzinskiego, Leonarda Bernsteina czy też Herberta von Karajana i trafnie podkreśla, że kończą oni pewną epokę – epokę gwiazd dyrygentury.

Dokonując ciekawej syntezy historycznego szlaku dyrygenckiego, Chanho Ahn w sposób intrygujący przywołuje kontekst kulturowy z rewolucyjnymi pracami Marcela Duchampa i podkreśla niebagatelny wpływ dadaistów na twórczość kompozytorów takich jak John Cage czy Witold Lutosławski – zmierzających w kierunku aleatorycznej muzyki. Autor celnie też uwypukla ogromną rolę – jaką odegrał w tych procesach Karlheinz Stockhausen, starając się dotrzeć do fundamentalnych kwestii zarówno akustyki jak i psychologii odbioru dźwięku i muzycznego dzieła. Chanho Ahn zauważa, że wraz z aleatoryczną muzyką pojawia się nowy zapis nutowy pełen nowych zindywidualizowanych znaków, które to zjawiska wymuszają niejako nową rolę dyrygenta i nowy sposób dyrygowania. Autor trafnie skupia się na tym wątku, mając na uwadze swoje poszukiwania w następnych rozdziałach pracy – w analizie dzieł Szymona Kawalli, skomponowanych w XXI wieku.

CHAPTER II – ROLE OF CONDUCTOR

(str.31-59)

W rozdziale II (obficie ilustrowanym zdjęciami przywoływanych mistrzów batuty) składającym się z trzech podrozdziałów:

- 1. Opinions of famous conductors on the role of conductors**
- 2. The phenomenon of the times in the role of the conductor**
- 3. Phenomenon of 21th century conductor**

autor z sukcesem w sposób zwięzły przedstawia próby zdefiniowania roli dyrygenta przez najwybitniejszych dyrygentów światowego formatu. Przywołuje tu opinie takich sław jak: Eugene Ormandy, Sir John Barbirolli, Leopold Stokowski, Hermann Scherchen, Leonard Bernstein czy Eugene Jochum. Chanho Ahn wydobywa tu istotę uważności i perfekcjonizmu dyrygenta, który „daje... oddech” muzykom (jak mawiał Bernstein), by go utrzymać i wskrzeszać, dzięki doskonałemu przygotowaniu i gruntownemu opracowaniu partytury przez dyrygenta w zaciszu własnych zmysłów i doskonałego skupienia, zanim stanie do prób za dyrygenckim pulpitem. Zgadza się autor dysertacji z Barbirollim, że dobry dyrygent jest „essential part”- istotną częścią orkiestry, ale zdaje sobie sprawę że, najistotniejsze są – detale i wskazówki zawarte w partyturach. Nie bez kozery przywołuje tu cenne uwagi, które wypisał w punktach Scherchen, typu: ” A spiccato should never be a portato nor should a portato be legato”. To dyrygent zawiaduje “oddechem” zarówno solistów jak i orkiestry.

Kondycja dyrygenta w XXI wieku – zdaniem autora dysertacji - przypomina dramatyczną kondycję szeroko pojętej sztuki wysokiej we współczesnym świecie. Zwłaszcza młodzi dyrygenci znajdują się wręcz wyalienowani w świecie zdominowanym przez ekonomię rynkową, schlebującą łatwym pozyskiwaniem zarobków głównie z - jak to określa autor - „inwazji muzyki popularnej”. Rynek muzyki klasycznej zostaje – zdaniem autora - coraz bardziej degradowany, podobnie jak i autorytet i status dyrygenta a kultura nabywców – karłowacieje. Fenomen popularności i autorytetu Karajana czy Bernsteina staje się dla współczesnych dyrygentów nieosiągalny.

Wielbicieli muzyki klasycznej są – zdaniem autora rozprawy - zaniedbywani. Podobnie dzieje się z edukacją muzyczną dzieci i młodzieży w szkołach. Chanho Ahn stawia tezę, że wbrew osamotnieniu w bojach o sztukę wysoką, aby uzyskać szacunek publiczności młodzi dyrygenci muszą odbudować wiarę w nich samych i w muzykę. Muszą pokonać pesymizm rekursywnej eschatologii. Chanho Ahn upatruje szans młodych dyrygentów w rozwoju technologii on-line, plików, digitalizacji oraz rozwoju muzycznych platform mediowych (m.in.: You Tube, CF, TV, smart-phones, kablówki) i wskazuje, że holistyczna kultura wymaga nowych wyzwań. Apeluje, że to już czas, by muzyka klasyczna nie stała jedynie na poboczu sztuki obrazkowej. Czas, by muzycy (tu: także dyrygenci) parający się klasyką stali się bardziej aktywni, jak gwiazdy muzyki pop.

CHAPTER III - KOREAN TRIPTYCH

(str. 60-103)

W rozdziale III podzielonym na cztery części:

1. Korean Triptych Overview

2. Temple of Bulgapsa

3. Chunmachong

4. Jeju dolharbang

Chanho Ahn w sposób interesujący przedstawia nam konteksty i kulisy powstania kolejnych części pierwszego z analizowanych w rozprawie opusów profesora Szymona Kawalli. Jest nim - *Tryptyk Koreański*.

Tu, Chanho Ahn, wskazuje, że analizowany przez niego utwór skomponowany na skrzypce i perkusję w 2016 roku - stanowi niejako podsumowanie związku kompozytora z Koreą Południową, w której od wielu lat (od 1994 roku) bywa z racji swych artystycznych i pedagogicznych misji.

Autor dysertacji przechodzi do dogłębnej analizy poszczególnych części *Tryptyku*.

Dowiadujemy się, że część pierwsza nosi nazwę - *Temple of Bulgapsa* na cześć najstarszej buddyjskiej świątyni w Korei, powstałej około 384 roku.

Autor dysertacji dowodzi, że z częścią drugą *Chunma-Chong* związana jest anegdota związana z 1995 rokiem, kiedy to profesor Kawalla dyrygował operą i po spektaklu jeden z solistów wręczył mu replikę królewskiej korony. Chunma-Chong znaczy „latający koń”, a nazwisko kompozytora we Włoszech – Cavalli oznacza konia (po włosku). To ta właśnie koincydencja zainspirowała – według Czhanho Ahna - twórcę do stworzenia drugiej części dzieła o takim właśnie tytule: *Chunma-Chong*.

Chanho Ahn podkreśla, że trzecia część *Tryptyku* zwieńczona zostaje tytułem *Jeju Dolharbang*. Dolharbang („kamienny dziadek”) jest koreańskim bogiem płodności i ochrony. Jego bazaltowa figura znaleziona na wyspie Jeju w pobliżu wulkanu Halla, który jest najwyższym wzniesieniem w Południowej Korei - stała się symbolem wyspy, której ludność stworzyła wiele ciekawych legend. Jedną z tych bliskich kompozytorowi – zdaniem Chanho Ahn – stała się także i ta, będąca inspiracją do stworzenia mieniących się podwodnych pejzaży muzycznych, związana z kultem haenyeo, „kobiety morza”. Podczas gdy bowiem w Korei matki płaczą po urodzeniu dziewczynki, na Jeju wręcz świętuje się

przyjście na świat dziewczynki. To kobiety zajmują się na wyspie nurkowaniem i poławianiem morskich stworzeń - owoców morza. Tu panuje - matriarchat. Może Jeju zafascynowała kompozytora także z powodu sąsiedztwa wulkanicznego stożka o nazwie - Szczyt Wschodu Słońca? Autor dysertacji bardzo dokładnie opisuje nam topografię i konteksty historyczne, religijne i kulturowe opisywanych dźwiękami przestrzeni i obiektów przez profesora Kawallę.

Chanho Ahn - opierając się na analizie notatek profesora Szymona Kawalli - uwypukla, jak ważne są dla kompozytora najdrobniejsze detale w konstrukcji i budowie tego wypełnionego jakże bogatą symboliką opusu, będącego swoistą muzyczną i niezwykle osobistą formą zapisu duchowych fascynacji bogactwem i bezcenną wartością dziedzictwa kulturowego Korei Południowej.

Autor dysertacji w omawianym rozdziale stawia się w dwóch rolach: dyrygenta szczegółowo analizującego poszczególne partie partytury dzieła Szymona Kawalli (trzy podrozdziały : **Interpretation and Conducting point**), co stanowi przedmiot rozważań naukowych autora niniejszej pracy doktorskiej a także przewodnika, który oprowadzając nas drobiazgowo po obiektach takich jak: świątynia Bulgapsa, pełen precjozów i skarbów grobowiec dynastii Silla w Gyeongju-Hwangnam Dongi oraz po wulkanicznej wyspie Jeju, na której co krok widnieje wizerunek dwumetrowego Dolharbang. Poznajemy historię przedmiotów, obiektów i miejsc, które stały się inspiracją dla kompozytora (tu: trzy podrozdziały: **Historical background of the subject**).

Aby stanąć w roli „dobrego” (jak widzieli to przywoływani w pierwszych rozdziałach niniejszej dysertacji przez autora Barbirolli czy Scherchen,) dyrygenta, który jest „essential part” orkiestry już podczas koncertu, Chanho Ahn dokonuje z powodzeniem gruntownej czysto-dyrygenckiej eksploracji poszczególnych fragmentów opusu w poszukiwaniu najbardziej adekwatnych pod względem dostosowania napięć, temp, i temperatur brzmień i cieniowania kolorów muzycznej aury do wydobycia przez zespół i solistów najdoskonalszej egzemplifikacji zamierzeń kompozytora. Zwraca szczególną uwagę na rozpracowanie partii budzących potencjalnie najwięcej trudności wykonawcom. Chce wyeliminować element niepewności. Pracuje jednocześnie nad stworzeniem „wolnej” przestrzeni dla solistów-wirtuozów. Ma świadomość, że Tryptyk jest utworem wirtuozowskim, w którym rola dyrygenta korzystającego z technik aleatorycznych musi być wyjątkowo zdecydowana a jednocześnie subtelnie dyskretna. Nowy typ muzyki XXI wieku odbiera bowiem – zdaniem autora- totalne, niepodzielne przywództwo dyrygenta tak silne jeszcze na przełomie XIX i XX wieku. Dyrygent w XXI wieku tworzy bowiem przed koncertem – jak słusznie zauważa Chanho Ahn – ścisły plan otwartej architektury nieprzewidywalnego do końca splotu erupcji unikatowych za każdym razem kreacji solistów, muzyków zespołu i samego dyrygenta.

CHAPTER IV - LAMENTO DI SAINT ANDREA KIM

(str.175-213)

W rozdziale IV Chanho Ahn w dwóch podrozdziałach (**Historical background of the subject** oraz **Interpretation and Conducting point**) – na tych samych zasadach jak w przypadku *Tryptyku koreańskiego* – dokonuje dokładnej analizy ideowej opusu Szymona Kawalli *Lamento di Saint Andrea Kim* a także opisuje krok po kroku swoje kolejne etapy analizy partytury

Autor dysertacji w sposób poruszający szkicuje dramatyczne losy 4 pokoleń rodziny męczenników pierwszego południowokoreańskiego księdza katolickiego i świętego katolickiego oraz przedstawia biografię Kim Tae-Gōn, urodzonego w 1821 roku w Solmae w Daangjin. Martyrologia Jego rodziny i tragizm przeplatają się z sacrum nieprzeciętnej duchowości tego pierwszego południowokoreańskiego księdza katolickiego, który dostał w 1925 roku zaszczytu beatyfikacji z rąk Piusa XI a kanonizacji z rąk papieża Polaka św. Jana Pawła II w roku 1984 w grupie 103 męczenników koreańskich.

Opisywana przez autora dysertacji Globae Village, Euni Holyland i Navawi Cathedral nie bez przyczyny przyciągają do dziś rzesze pielgrzymów. Ten młody, niespełna 25 letni ksiądz został po torturach ścięty w Saenamteo koło Seulu w 1846 roku za próbę wynajęcia chińskich rybaków z wyspy Yeonpyeong do przewiezienia francuskich misjonarzy z Chin do Korei. Św. Andrzej Kim Tae-Gōn – koreański ksiądz, męczennik, święty katolicki został patronem duchowieństwa koreańskiego. To jemu poświęcił swój utwór profesor Szymon Kawalla i – zdaniem Chanho Ahn – stworzył niezwykle dzieło nie tylko w warstwie głębi duchowego przekazu, ale dzieło w sposób doskonały i nowatorski syntetyzujące wątki kultury koreańskiej i kultury Zachodu za sprawą oryginalności aleatorycznych technik i środków wyrazu potęgujących gorzkie napięcia skrzypiec toczących dyskurs z brzmieniem oryginalnie zestawionych instrumentów perkusyjnych w opozycji do surowości, potęgi i dostojności zespołu instrumentów jakim stał się nonet dęty blaszany.

Jak słusznie zauważa autor dysertacji jest to dzieło wielce wymagające, wirtuozowskie - balansuje na cienkiej granicy między Sacrum a Profanum. Wymaga od dyrygenta – zdaniem autora dysertacji – wyjątkowego skupienia i doskonałej precyzji przygotowań w doborze aleatorycznych metod. Trzeba tu odrzucić skodyfikowane, przewidywalne reguły. Chanho Ahn zwraca uwagę na częste, brawurowe zmiany agogiczne i dynamiczne. Uczula na subtelność kolorystyki brzmieniowej, na wielość karkołomnych połączeń wątków koreańskich splatających się nagle z renesansowymi wątkami przypominającymi śpiew gregoriańskich chórów (np. w *Te Deum*). Autor dysertacji analizę doprowadza do kulminacyjnej porażającej jasnością zwycięskiej cody, symbolizującej nieśmiertelność piękna ideałów, o które niezłomnie walczył św. Andrzej Kim i Jego męczeńska Rodzina.

CONCLUSION (s.214)

Autor dysertacji bardzo trafnie tu konkluduje, że twórczość w XXI wieku Szymona Kawalli jest dowodem tego, że współcześni kompozytorzy posiłkują się w swych pracach ogromem wiedzy i materiałów, więc dyrygent jest dzisiaj skazany na przygotowywanie dokładnego researchu i tylko jego wysoce kreatywna praca badawcza oraz analityczna pozwala dobrze odczytać i zinterpretować intencje twórcy konkretnego opusu.

Rolę dyrygenta w XXI wieku Chanho Ahn ostatecznie przyrównuje nieco żartobliwie do multiplayera, który jest zestawiony z dużą ilością pracy do wykonania w kontekście błyskawicznie dokonujących się zmian kulturowych, do których przynależą tak pozornie odległe zjawiska jak ogólna degradacja idei sztuki wysokiej i humanizmu wraz z postępującą od kilkunastu lat powszechną digitalizacją.

Chanho Ahn słusznie podkreśla, że dyrygent w XXI wieku - wbrew przeciwnościom wynikającym z degradacji kultury muzycznej w szkołach i powszechnej degradacji roli

muzyki klasycznej w mediach – musi partycypować w tworzeniu kultury. To jest jego misja i rola.

Trafnie podsumowując swą pracę badawczą w niniejszej dysertacji autor podkreśla prawdziwość wysuniętej na wstępie swych badań tezy, że aleatoryka – nowa technika dyrygentury - jest niezbędnym narzędziem w kreacji utworów Szymona Kawalli skomponowanych w XXI wieku. Aleatoryka przez autora słusznie jest tu pojmowana jako wolność w technice dyrygowania, w której celny i doskonale przemyślany znak dyrygenta jest niezbędny w procesie współkreowania z zespołem artystów muzyków i solistów wirtuozów znakomitych opusów Szymona Kawalli. Intrygująco tu autor przyrównuje ten proces do rysowanie obrazów rzeźbiących znamiona kolorystyki konkretnych dźwięków, współbrzmień czy konceptów sposobu ataków czy wybrzmienia.

Od dyrygenta XXI wieku – zdaniem Chanho Ahn – wymaga się jak najszerszej wiedzy i rozumienia wszystkich dostępnych na przestrzeni wieków technik dyrygowania.

ABSTRACT (s.215)

Tu, po zwięzłym podsumowaniu omówionych tematów i uzasadnionych tez, Chanho Ahn z powodzeniem konkluduje, że aleatoryka w utworach Szymona Kawalli z XXI wieku – przewidująca zmienność i niepowtarzalność potencjalnych kreacji scenicznych a także wolność w technice dyrygowania – otwiera dyrygentowi, muzykom a zwłaszcza solistom wrota do tworzenia kreacji artystycznych totalnych, niczym nie skrepowanych poza ograniczeniami talentu i ekspresji.

BIBLIOGRAPHY (216-221)

Na 5 stronach autor zamieszcza bibliografię

PLYTA CD

Na dołączonej do rozprawy doktorskiej płycie CD będącej zapisem koncertu dyplomowego Chanho Ahn znajdują się dwa utwory:

Lamento di St. Andrea Kim (czas: 17:31)

Tryptyk Koreański (czas: 21:56)

Koncert poprowadzony z dużą wrażliwością i sukcesem przez Chanho Ahn, będący zwieńczeniem Jego zamieszczonych w niniejszej dysertacji dogłębnych badań, dociekań i interesująco-twórczych analiz partytur opusów a także skomplikowanych oraz wielowymiarowych kontekstów duchowych i kulturowych idei ożywionych talentem kompozytora Szymona Kawalli w XXI wieku, został nagrany i zarejestrowany na dołączonej do omawianej przeze mnie dysertacji doktorskiej płycie DVD.

Konkludując, stwierdzam, że dyrygent Chanho Ahn spełnił swoje zadanie znakomicie. Koncert, przez niego przygotowany i doskonale poprowadzony (będący zwieńczeniem żmudnej i opisanej w niniejszej dysertacji doktorskiej pracy dyrygenta) dał szansę publiczności zanurzyć się w nowatorskiej czasoprzestrzeni perfekcyjnej muzycznej syntezy tajemnic kultury Zachodu z orientem świata mitów, religii i kultury południowokoreańskiej a muzykom i wybitnym muzykom-solistom dał doskonale przygotowane pole do wspaniałego, wirtuozowskiego popisu.

Wiedza muzyczna, doświadczenie dyrygenckie oraz wrażliwość artystyczna dyrygenta uwydatniły bogactwo wątków i symboliki a także niezwykłą dramaturgię oraz zmienności agogiczne i dynamiczne dwóch nowatorskich a jakże głęboko osadzonych w tradycji i przenikaniu się odmiennych kultur opusów. Koncert (udokumentowany na płycie DVD) – to sukces zarówno muzyki Maestro Kawalli łączącej w sposób perfekcyjny wątki kultury zachodu jak i kultury południowo-koreańskiej jak i prowadzącego koncert dyrygenta oraz muzyków. Dyrygent osiągnął więc zamierzony cel.

Indywidualne i wnikliwe przedstawienie przez Chanh Ahn w omawianej tu dysertacji problemów związanych z użyciem aleatorycznej metody dyrygowania do realizacji niezwykle interesującego programu koncertu z jakże kreatywną muzyką skomponowaną w XXI wieku przez Profesora Szymona Kawallę stanowi godny naśladowania przez młodych dyrygentów wzorzec.

W pracy doktorskiej - napisanej w języku angielskim (z nielicznymi błędami edytorskimi) - prawidłowo zrealizowanej, zawarte zostały ponadto: trafna bibliografia, ciekawy materiał fotograficzny, mapy, przypisy oraz dociekliwie zanalizowany materiał nutowy.

Posiadana wiedza muzyczna, dorobek artystyczny, intensywna, owocna działalność dyrygencka w prowadzeniu licznych zespołów instrumentalnych, chórów oraz orkiestr symfonicznych na dwóch już kontynentach – w Europie i Azji a także omówiona tu przeze mnie rozprawa doktorska wraz z dołączonym doń dziełem artystycznym w postaci zarejestrowanego na płycie DVD koncertu – spełniają warunki określone w **art.16 i 17 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki Dz. U. z 2017 poz.1789**) i są podstawą do postawienia przeze mnie wniosku o dopuszczenie do dalszych etapów postępowania o nadanie panu Chanh Ahn stopnia doktora w dziedzinie sztuki, w dyscyplinie artystycznej – sztuki muzyczne: dyrygentura.

prof. zw. Benedykt Konowalski

Warszawa, 2 maja 2020 roku